

ни съ неизвестност минути и часове отъ нашитѣ бащи и майки, когато всѣки моментъ сж очаквали да загърмѣтъ топоветѣ и бжде предаденъ на палейтъ и сечъ града, е останалъ паметевъ презъ цѣлия имъ животъ.

... Никога, никога нѣма да забравя азъ, пише по тоя случай, въ своитѣ възпоменателни бележки, Сава Му. тафовъ, възлшебния зовъ на военната тржба, що ни стигна въ него моментъ, за да ни хвърли отново въ безднитѣ на страха! Той долете отъ нѣмъ лагера на войската, която призоваваше на оржие. Въ единъ мигъ тишината биде нарушена. Чуваха се бързи и сърдечни команди. Войската се задвижи изъ улицитѣ, а следъ нея и мѣстнитѣ въоржжени турци. Задрънкаха и кола нѣкакви. — Свърши се вече! ей сега ще започне бомбандировката и клането, си помислихмемие, оковчателно поравени отъ страха!. И дълго време ние очаквахме сигнальтъ, но никакъвъ гърмежъ. Полека лека шумътъ почна да се отдалечава таткъ нѣкжде извънъ града. Улицитѣ отново утихваха.

Съ пристигането си още Фазлъ Паша, както казахме по горе, е започналъ да арестува почти наредъ по-първитѣ граждани. — Седналъ на столъ въ чаршията предъ дюкяна на Хаджи Стефана, заобиколенъ отъ свитата си и отъ първенцитѣ турци, Фазлъ паша се любуваше, когато почти край него прекарваха десетки арестувани българи, за да ги откаратъ въ Конака. — П. Пешевъ. Арестувани били: Иванъ х. Ангеловъ, Овешеникъ Маринъ Софрониевъ, Иванъ Цачевъ, Хаджи Колю Коновъ, Хаджи Хубанъ, Гатю Кънчевъ, Георги Драгошниковъ, Минчо Златевъ, М. Чолаковъ, Митю Войводата, учителя Захари Даскаловъ, а тъй сжщо и членоветѣ отъ мезлича: Христо Спирдовъ и Петко Гавчевъ. Арестуванъ е билъ и П. Пешевъ, по-малкия братъ на арестувания по рано и изпратенъ въ Търново Стефанъ Пешевъ. Докарани и арестувани били сжщо въ града заедно съ учителитѣ и свещеницитѣ и почти всички по-будни селяни отъ селата: Гжбени, Ватошово, Кръвеникъ и Новосело.

На другия день сутринята всички били изпратени въ Търново — едни, по първитѣ, пеша и оковани въ вериги, а другитѣ натоварени на каруци. Цѣлия арестански керванъ билъ конвоиранъ отъ единъ таборъ (дружина) войска, начело съ единъ майоръ.

Затворницитѣ пристигнали въ Търново привечеръ при любопитното стечение на много народъ. — Край града слѣздохме всички отъ каруцитѣ и бидохме строени въ нѣколко реда. Най-напредъ трѣгнаха селскитѣ свещеници. Предъ тѣхъ носѣха хоругвитѣ, взети отъ църквата въ с. Гжбени, ужъ като зловоени възстанически знамена. Улицитѣ на града Търново чакъ до конака, кждето ни караха,